Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 26. oktobra 2017*

„ Predhodno odločanje – Prevoz – Vozniško dovoljenje – Direktiva 2006/126/ES – Člen 2(1) – Vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj – Pojem ‚vozniško dovoljenje' – Potrdilo o opravljenem vozniškem izpitu (CEPC), na podlagi katerega lahko njegov imetnik na ozemlju države članice, ki ga je izdala, vozi do izdaje dokončnega dovoljenja – Primer, v katerem imetnik CEPC vozi vozilo na ozemlju druge države članice – Obveznost priznavanja CEPC – Sankcije, naložene imetniku CEPC zaradi vožnje vozila zunaj ozemlja države članice, ki je izdala navedeno CEPC – Sorazmernost“

V zadevi C-195/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Amtsgericht Kehl (okrajno sodišče v Kehlu, Nemčija) z odločbo z dne 24. marca 2016, ki je na Sodišče prispela 7. aprila 2016, v kazenskem postopku proti

I,

ob udeležbi

Staatsanwaltschaft Offenburg,

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi M. Ilešič, predsednik senata, A. Rosas (poročevalec), sodnik, C. Toader, A. Prechal, sodnici, in E. Jarašiūnas, sodnik,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za nizozemsko vlado B. Koopman in M. K. Bulterman, agentki,

– za poljsko vlado B. Majczyna, agent,

– za Evropsko komisijo G. Braun in N. Yerrell, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 16. maja 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 18, 21, 45, 49 in 56 PDEU ter člena 2 Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih (UL 2006, L 403, str. 18).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru kazenskega postopka proti I, s stalnim prebivališčem v Franciji, ki je bil uveden, ker je ta na nemškem ozemlju vozil avtomobil brez pravice do vožnje.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah od 2 do 4, 6 in 8 Direktive 2006/126 je navedeno:

„(2) Pravila o vozniških dovoljenjih so bistveni sestavni del skupne prometne politike, prispevajo k izboljšanju prometne varnosti in pospešujejo prosto gibanje oseb, ki nameravajo bivati v državi članici, ki ni država, v kateri se dovoljenje izda. Zaradi pomena osebnih prevoznih sredstev imetništvo vozniškega dovoljenja, ki ga uradno priznava država članica gostiteljica, spodbuja prosto gibanje oseb in njihovo svobodo ustanavljanja. […]

(3) Možnost določanja obdobja veljavnosti vozniških dovoljenj z nacionalnimi predpisi, kakor je predvideno v Direktivi [Sveta] 91/439/EGS [z dne 29. julija 1991 o vozniških dovoljenjih (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 1, str. 317)], ima za posledico soobstoj različnih pravil v različnih državah članicah in več kakor 110 različnih vzorcev vozniških dovoljenj, ki veljajo v državah članicah. To povzroča državljanom, policiji in upravnim organom, pristojnim za upravljanje z vozniškimi dovoljenji, težave glede preglednosti in vodi k ponarejanju dokumentov, ki so včasih stari nekaj desetletij.

(4) Z namenom, da se prepreči, da bi enotni vzorec evropskega vozniškega dovoljenja postal dodatni vzorec, poleg sto desetih, ki so že v obtoku, bi morale države članice sprejeti vse potrebne ukrepe, da se vsem imetnikom dovoljenj izda ta enotni vzorec.

[…]

(6) Vozniška dovoljenja se vzajemno priznavajo. […]

[…]

(8) Zaradi prometne varnosti bi bilo treba določiti minimalne zahteve za izdajo vozniškega dovoljenja. […]“

4 Člen 1(1) Direktive 2006/126 določa:

„Države članice v skladu z določbami te direktive uvedejo nacionalno vozniško dovoljenje, ki temelji na vzorcu Skupnosti, določenem v Prilogi I. Znak na strani 1 vzorca vozniškega dovoljenja Skupnosti vsebuje oznako države članice, ki izdaja dovoljenje.“

5 V skladu s členom 2(1) te direktive se „[v]ozniška dovoljenja, ki jih izdajajo države članice, […] vzajemno priznavajo“.

6 Člen 3 navedene direktive določa:

„1. Države članice sprejmejo vse potrebne ukrepe za preprečevanje vsakršnega tveganja ponarejanja vozniških dovoljenj, vključno z vzorci vozniških dovoljenj, izdanih pred začetkom veljavnosti te direktive. O tem obvestijo Komisijo.

2. Material, uporabljen za vozniško dovoljenje, določen v Prilogi I, se s specifikacijami za spremembo nebistvenih določb te direktive z njeno dopolnitvijo, ki jih določi Komisija v skladu s postopkom iz člena 9(2), zaščiti pred ponarejanjem. Države članice lahko uvedejo dodatne varnostne elemente.

3. Države članice zagotovijo, da do 19. januarja 2033 vsa izdana vozniška dovoljenja in vozniška dovoljenja v obtoku izpolnjujejo vse zahteve te direktive.“

7 Člen 4(1) iste direktive določa:

„Z vozniškim dovoljenjem iz člena 1 se dovoli vožnja vozil na motorni pogon, ki spadajo v kategorije, opredeljene v nadaljevanju. Dovoljenje se lahko izda po dopolnitvi najnižjih starosti, ki so določene za vsako kategorijo. […]“

8 Člen 5(1) Direktive 2006/126 določa:

„V vozniških dovoljenjih se navedejo pogoji, pod katerimi voznik sme voziti.“

9 Člen 7(1) te direktive določa:

„Vozniška dovoljenja se izdajo samo tistim kandidatom:

(a) ki so opravili preizkus spretnosti in ravnanja ter teoretični preizkus in ki izpolnjujejo zdravniške standarde v skladu z določbami prilog II in III;

[…]

(e) ki imajo svoje običajno prebivališče na ozemlju države članice, ki je izdala dovoljenje, ali lahko predložijo dokaze, da tam študirajo že vsaj šest mesecev.“

10 Člen 13 navedene direktive določa:

„1. S soglasjem Komisije države članice vzpostavijo ekvivalence med pravicami, pridobljenimi pred začetkom izvajanja te direktive, in kategorijami, opredeljenimi v členu 4.

Po posvetovanju s Komisijo lahko države članice svojo nacionalno zakonodajo prilagodijo tako, kot je potrebno za izvajanje določb člena 11(4), (5) in (6).

2. Z določbami te direktive se ne odvzema ali kakor koli omejuje nobene pravice do vožnje, podeljene pred 19. januarjem 2013.“

11 Člen 16(1) in (2) Direktive 2006/126 določa:

„1. Države članice sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členom 1(1), členom 3, členom 4(1), (2), (3) in (4)(b) do (k), členom 6(1), (2)(a), (c), (d) in (e), členom 7(1)(b), (c) in (d), (2), (3) in (5), členom 8, členom 10, členom 13, členom 14, členom 15 ter s točko 2 Priloge I, točko 5.2 Priloge II glede kategorij A1, A2 in A ter [s] prilog[ami] IV, V in VI, najpozneje do 19. januarja 2011. Komisiji nemudoma sporočijo besedila teh predpisov.

2. Države članice te predpise uporabljajo od 19. januarja 2013.“

Nemško pravo

12 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da na podlagi člena 21(1), točka 1, Strassenverkehrsgesetz (zakon o cestnem prometu, v nadaljevanju: StVG) oseba, ki vozi motorno vozilo, čeprav za to nima zahtevane pravice do vožnje, stori kaznivo dejanje vožnje brez pravice do vožnje, ki se kaznuje z zaporom do enega leta ali z denarno kaznijo. Ob tej kazni se lahko izreče še prepoved vožnje motornega vozila, ki lahko traja do tri mesece, v skladu s členom 44 Strafgesetzbuch (kazenski zakonik, v nadaljevanju; StGB), zaseg uporabljenega motornega vozila v skladu s členom 21(3) StVG in začasna prepoved dodelitve pravice do vožnje v skladu s členom 69a(1), tretji stavek, StGB.

13 Če voznik nima pri sebi vozniškega dovoljenja kot dokaza o pridobljeni pravici do vožnje, stori prekršek v smislu člena 75, točka 4, Fahrerlaubnis-Verordnung (uredba o vozniškem dovoljenju, v nadaljevanju: FeV), za katerega je v skladu s členom 24(2) StVG predpisana globa do 2000 EUR, praviloma pa v skladu s točko 168 priloge k členu 1(1) Bussgeldkatalog-Verordnung (uredba o zneskih glob) globa znaša 10 EUR.

14 Člen 22(4) FeV določa, da ocenjevalec kandidatu za pridobitev vozniškega dovoljenja dokončno vozniško dovoljenje načeloma izda takoj po praktičnem delu vozniškega izpita. V skladu s sedmim stavkom te določbe se izjemoma, če vozniško dovoljenje še ni na voljo, kandidatu za pridobitev vozniškega dovoljenja izda potrdilo o opravljenem izpitu, ki ima omejeno veljavnost in s katerim dokazuje pravico do vožnje v Nemčiji.

15 V nekaterih okoliščinah lahko pravica do vožnje, ki jo je dodelil tuj organ, v skladu s členom 28 in naslednjimi FeV imetniku omogoča, da vozi motorno vozilo v Nemčiji.

16 Na podlagi člena 29(1), prvi stavek, FeV lahko načeloma imetniki tuje pravice do vožnje s prebivališčem v tujini v okviru omejitev svoje pravice do vožnje vozijo motorna vozila v Nemčiji. Ta pravica do vožnje se na podlagi člena 29(2) FeV dokazuje z ustreznim vozniškim dovoljenjem.

17 Tuja pravica do vožnje v smislu člena 29(1) FeV pa se v skladu s členom 29(3), točka 1, te uredbe ne prizna, zlasti če ima njen imetnik zgolj potrdilo o učenju vožnje ali drugo začasno vozniško dovoljenje.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

18 I, s stalnim prebivališčem v Franciji, je bil 15. maja 2015 ustavljen na ozemlju občine Kehl (Nemčija) med vožnjo vozila kategorije B na javni cesti. Zadevna oseba je imela pri sebi veljavno osebno izkaznico in potrdilo o opravljenem vozniškem izpitu (*certificat d'examen du permis de conduire*, v nadaljevanju: CEPC), začasni dokument, ki se načeloma izda vsakemu kandidatu, ki v Franciji uspešno opravi teoretični in praktični del vozniškega izpita kategorije B, in ki v skladu s francoskimi predpisi na nacionalnem ozemlju štiri mesece od datuma praktičnega dela izpita za policijo velja kot vozniško dovoljenje. Ni sporno, da francoski organi na dan ustavitve I še niso izdali dokončnega vozniškega dovoljenja.

19 Staatsanwaltschaft Offenburg (državno tožilstvo v Offenburgu, Nemčija) je menilo, da glede na to, da je veljavnost CEPC omejena na francosko ozemlje, I v času dejanskega stanja ni imel tuje pravice do vožnje, ki bi mu omogočala vožnjo avtomobila v Nemčiji v skladu s členom 28 in naslednjimi FeV, zato je Amtsgericht Kehl (okrajno sodišče v Kehlu, Nemčija) predlagalo, naj I s kaznovalnim nalogom naloži denarno kazen zaradi storitve kaznivega dejanja vožnje brez pravice do vožnje v smislu člena 21 StVG.

20 Predložitveno sodišče navaja, da mora v postopku v glavni stvari preizkusiti, ali so izpolnjeni zakonski znaki kaznivega dejanja vožnje brez pravice do vožnje, ali je I imel pravico do vožnje, na podlagi katere je bil upravičen do vožnje vozila v Nemčiji, ali pa so podani drugi razlogi, ki izključujejo kaznivost zadevnih dejanj. Poleg tega se navedeno sodišče, če bi bila ugotovljena nekaznivost teh dejanj, sprašuje, ali je treba ta dejanja preganjati kot prekršek.

21 V obravnavani zadevi predložitveno sodišče navaja, da ima I po francoskem pravu pravico do vožnje motornih vozil kategorije B na javnih cestah, odkar mu je bilo izdano CEPC.

22 To sodišče navaja, da je zadevna oseba do izdaje dokončnega vozniškega dovoljenja, to je 9. julija 2015, to pravico do vožnje na francoskem ozemlju dokazovala s predložitvijo CEPC in identifikacijskega dokumenta.

23 Po mnenju predložitvenega sodišča pa je z izdajo CEPC dodeljena pravica do vožnje motornega vozila ustrezne kategorije, ne da bi bila ta pravica omejena na francosko ozemlje. Francosko pravo namreč – tako kot nemško – razlikuje med pravico do vožnje in legitimacijskim dokumentom, to je vozniškim dovoljenjem, čeprav se v francoščini za oba uporablja isti pojem (*permis de conduire*). Tako naj bi bila vožnja vozila brez pridobljenega vozniškega dovoljenja kaznivo dejanje, ki se kaznuje s kazensko sankcijo, medtem ko naj bi bila vožnja vozila, ne da bi imela zadevna oseba vozniško dovoljenje pri sebi, prekršek, ki se kaznuje z upravno globo.

24 Veljavnost CEPC kot legitimacijskega dokumenta naj bi bila v skladu s francosko zakonodajo omejena na štiri mesece. Praviloma se kandidatu v tem času izda dokončno vozniško dovoljenje. Če pa kandidat v tem roku ne prejme dokončnega vozniškega dovoljenja, naj bi CEPC sicer izgubil svojo funkcijo kot legitimacijski dokument, pravica do vožnje pa naj ne bi prenehala. Tako naj bi oseba, ki ni ustrezno in pravočasno zaprosila za izdajo vozniškega dovoljenja ter katere CEPC po štirih mesecih preneha veljati kot legitimacijski dokument, po francoskem pravu vozila brez vozniškega dovoljenja, ne pa brez pravice do vožnje. Ta oseba je tako lahko obdolžena storitve prekrška, ne pa kaznivega dejanja.

25 Po izdaji CEPC naj bi bila izdaja vozniškega dovoljenja kategorije B odvisna samo še od tega, da kandidat vloži ustrezno vlogo. Vozniško dovoljenje naj bi se potem izdalo tako rekoč avtomatično. Kandidat naj ne bi imel nobenega vpliva na to, kdaj bo vozniško dovoljenje izdano.

26 Po navedbah predložitvenega sodišča se postavlja vprašanje, ali je treba člen 2 Direktive 2006/126 razlagati tako, da državam članicam nalaga, da pravico do vožnje priznajo samo, če je bilo izdano dokončno vozniško dovoljenje kot legitimacijski dokument, ali pa se obveznost priznanja nanaša že na pravico do vožnje, ne glede na to, ali je pristojni organ izdal dokončno vozniško dovoljenje.

27 Navedeno sodišče meni, da ta dvoumnost izhaja tudi iz terminologije, uporabljene v nemški in francoski jezikovni različici Direktive 2006/126.

28 Poleg tega lahko po mnenju predložitvenega sodišča nepriznavanje pravice I do vožnje in nepriznavanje CEPC kot legitimacijskega dokumenta ter kršitev, ki se kaznuje s kazensko sankcijo ali globo, ki iz tega izhaja za I, ogrožajo splošno načelo prepovedi diskriminacije iz člena 18 PDEU ter temeljne svoboščine, določene v členih 21, 45, 49 in 56 PDEU.

29 Za kandidata za pridobitev vozniškega dovoljenja s stalnim prebivališčem v Franciji naj bi bilo neposredno po uspešno opravljenem praktičnem delu vozniškega izpita namreč nemogoče obdržati zaposlitev v Nemčiji v kraju, v katerega lahko pride samo s svojim vozilom. Za kandidata za pridobitev vozniškega dovoljenja s stalnim prebivališčem v Nemčiji pa naj taka omejitev ne bi veljala. Čeprav sta oba kandidata za pridobitev vozniškega dovoljenja izpolnila pogoje za pridobitev pravice do vožnje, ki so z Direktivo 2006/126 harmonizirani, naj tako ne bi imela enakih pravic. Predložitveno sodišče zato meni, da bi lahko bila podana diskriminacija na podlagi stalnega prebivališča v drugi državi članici.

30 Amtsgericht Kehl (okrajno sodišče v Kehlu) je prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba pravo Unije, zlasti člen 2 Direktive [2006/126] ter člene 18, 21, 45, 49 in 56 [PDEU], razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, ki ne priznava pravice do vožnje, pridobljene v drugi državi članici, zlasti če je bila ta pravica pridobljena v skladu z zahtevami Direktive 2006/126?

2. Ali je treba pravo Unije, zlasti člen 2 Direktive 2006/126 ter člene 18, 21, 45, 49 in 56 PDEU, razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, ki ne priznava legitimacijskega dokumenta, ki ga je imeniku pravice do vožnje, pridobljene v drugi državi članici v skladu z določbami Direktive 206/126, izdala ta druga država članica, čeprav je ta druga država članica veljavnost tega legitimacijskega dokumenta časovno in prostorsko omejila na svoje ozemlje, in da ta legitimacijski dokument poleg tega ne izpolnjuje zahtev glede vzorca vozniškega dovoljenja iz Direktive 2006/126?

3. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen: ali je treba pravo [Unije], zlasti člen 2 Direktive 2006/126 ter člene 18, 21, 45, 49 in 56 PDEU, razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, s katero je za kaznivo dejanje vožnje motornega vozila določena kazenska sankcija, če voznik nima pravice do vožnje, čeprav je ta voznik v drugi državi članici pridobil pravico do vožnje v skladu z Direktivo 2006/126, o čemer pa ne more predložiti dokaza v obliki legitimacijskega dokumenta, ki bi ustrezal vzorcu vozniškega dovoljenja iz Direktive 2006/126?

4. Če je odgovor na drugo vprašanje nikalen: ali je treba pravo [Unije], zlasti člen 2 Direktive 2006/126 ter člene 18, 21, 45, 49 in 56 PDEU, razlagati tako, da nasprotuje zakonodaji države članice, s katero se kandidatu za pridobitev vozniškega dovoljenja praviloma takoj po opravljenem praktičnem delu vozniškega izpita izda dokončno vozniško dovoljenje, ki kot prekršek, za katerega je predpisana globa, določa vožnjo motornega vozila, če voznik, ki je pravico do vožnje pridobil v drugi državi članici v skladu z določbami Direktive 2006/126, vozi brez dokončnega vozniškega dovoljenja kot dokaza o pridobljeni pravici do vožnje, ker mu takšno vozniško dovoljenje zaradi posebnosti postopka za izdajo dokončnega vozniškega dovoljenja v tej državi članici, na katere voznik nima nobenega vpliva, še ni bilo izdano, vendar razpolaga z uradnim potrdilom o izpolnjevanju pogojev za pridobitev vozniškega dovoljenja?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo in drugo vprašanje

31 Predložitveno sodišče s prvim in drugim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2(1) Direktive 2006/126 ter člene 18, 21, 45, 49 in 56 PDEU razlagati tako, da nasprotujejo predpisom države članice, v skladu s katerimi tej državi članici ni treba priznati potrdila, izdanega v drugi državi članici, s katerim se potrjuje obstoj pravice njegovega imetnika do vožnje, če to potrdilo ne izpolnjuje zahtev glede vzorca vozniškega dovoljenja iz te direktive, tudi če imetnik navedenega potrdila izpolnjuje pogoje, ki so s to direktivo določeni za izdajo vozniškega dovoljenja.

32 V zvezi s tem je treba opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča za razlago določbe prava Unije upoštevati ne le njeno besedilo, ampak tudi njen kontekst in cilje, ki se želijo doseči z ureditvijo, katere del je (sodba z dne 11. maja 2017, Krijgsman, C-302/16, EU:C:2017:359, točka 24 in navedena sodna praksa).

33 V skladu s členom 2(1) Direktive 2006/126 se „[v]ozniška dovoljenja, ki jih izdajajo države članice, […] vzajemno priznavajo“.

34 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča navedena določba določa vzajemno priznavanje vozniških dovoljenj, ki so jih izdale države članice, brez vsakršnih formalnosti (glej v tem smislu sodbe z dne 1. marca 2012, Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, točka 40; z dne 26. aprila 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, točki 43 in 44, in z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 45).

35 Za odgovor na prvo in drugo vprašanje predložitvenega sodišča pa je treba ugotoviti, ali se ta obveznost vzajemnega priznavanja, ki je naložena državam članicam, nanaša samo na vozniška dovoljenja kot dokumente, ki dokazujejo obstoj pravice do vožnje, ali se nanaša tudi na to pravico do vožnje kot tako, ne glede na obstoj takega vozniškega dovoljenja.

36 Predložitveno sodišče se najprej glede jezikovne razlage zadevne določbe sprašuje glede razlage izraza „vozniško dovoljenje“ iz člena 2(1) Direktive 2006/126. Ob bolj splošnem navajanju jezikovnih težav, povezanih z izbiro izrazov, uporabljenih v tej direktivi, zlasti opozarja, da ni gotovo, da izraza „Führerschein“ in „permis de conduire“ (vozniško dovoljenje) iz nemške in francoske jezikovne različice navedene direktive označujeta samo dokument, ki potrjuje obstoj pravice do vožnje, in da izraza „Fahrerlaubnis“ in „droit de conduire“ (pravica do vožnje) označujeta samo pravico do vožnje kot tako.

37 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 50 sklepnih predlogov, pa je iz izrazov, uporabljenih v več jezikovnih različicah člena 2(1) Direktive 2006/126, kot so nemška („Führerscheine“), angleška („driving licences“), češka („řidičské průkazy“), španska („permisos de conducción“), italijanska („patenti di guida“), nizozemska („rijbewijzen“), finska („ajokortit“), romunska („permisele de conducere“) in švedska („Körkort“), razvidno, da se izraz „vozniško dovoljenje“ iz te določbe nanaša na dokument, ki dokazuje obstoj pravice do vožnje.

38 Dalje, preučitev konteksta, v katerega se umešča člen 2(1) Direktive 2006/126, privede do enakega sklepa.

39 Ta direktiva namreč uvaja enoten vzorec vozniškega dovoljenja Skupnosti, ki bo nadomestil različna vozniška dovoljenja, ki obstajajo v državah članicah (sodbi z dne 26. aprila 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, točka 40, in z dne 26. aprila 2017, Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, točka 36).

40 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da določbe navedene direktive vsebujejo med drugim zahteve v zvezi z videzom, vsebino, fizičnimi lastnostmi in varnostnimi elementi dokumenta, ki naj bi standardizirano in enotno dokazoval obstoj pravice do vožnje, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 51 sklepnih predlogov.

41 Člen 1(1) Direktive 2006/126 namreč določa, da države članice v skladu z določbami te direktive uvedejo nacionalno vozniško dovoljenje, ki temelji na vzorcu Unije, določenem v Prilogi I k navedeni direktivi. Ta vzorec določa videz navedenega vozniškega dovoljenja in podatke, ki jih mora vsebovati. Kar zadeva vsebino takega vozniškega dovoljenja, člen 5(1) Direktive 2006/126 določa, da se v njem navedejo pogoji, pod katerimi sme voznik voziti. Glede varnostnih elementov, s katerimi naj bi se preprečilo tveganje ponarejanja, je v členu 3(2) navedene direktive v povezavi s Prilogo I k tej direktivi izrecno navedeno, da mora biti material, uporabljen za vozniško dovoljenje, zaščiten pred ponarejanjem.

42 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 53 sklepnih predlogov, je med drugim iz Priloge I k Direktivi 91/439, ki je predhodnica Direktive 2006/126, razvidno, da je bil tudi cilj prvonavedene direktive harmonizacija navedenega dokumenta.

43 Drugič, kot je razvidno iz uvodne izjave 8 Direktive 2006/126, se s to direktivo harmonizirajo minimalne zahteve za izdajo vozniškega dovoljenja iz njenega člena 1. Te zahteve so določene zlasti v členih 4 in 7 te direktive in se med drugim nanašajo na najnižjo zahtevano starost, zmožnost vožnje, preizkuse, ki jih mora kandidat opraviti, in na prebivališče kandidata, ki mora biti na ozemlju države članice, ki izda dovoljenje.

44 Namen te harmonizacije zahtev za pridobitev vozniškega dovoljenja je, kot generalni pravobranilec ugotavlja v točkah 58 in 59 sklepnih predlogov, zlasti določitev nujnih pogojev za vzajemno priznavanje navedenega dovoljenja (glej v tem smislu sodbo z dne 28. novembra 1978, Choquet, 16/78, EU:C:1978:210, točka 7).

45 V teh okoliščinah je treba opozoriti, da je Sodišče ugotovilo, da člen 2(1) Direktive 2006/126 za države članice določa jasno in natančno obveznost vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj, brez vsakršnih formalnosti, ki ne dopušča proste presoje glede ukrepov, ki jih je treba sprejeti za uskladitev z njo (glej v tem smislu sodbe z dne 1. marca 2012, Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, točka 40; z dne 26. aprila 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, točki 43 in 44, in z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 45).

46 Sodišče je večkrat razsodilo, da mora država članica izdajateljica preveriti, ali so izpolnjene minimalne zahteve prava Unije, zlasti v zvezi s prebivališčem in sposobnostjo za vožnjo, določene v členu 7(1) Direktive 91/439, ki so zdaj povzete v členu 7(1) Direktive 2006/126, in ali je torej izdaja vozniškega dovoljenja upravičena (glej v tem smislu sodbi z dne 19. februarja 2009, Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, točka 76, in z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 46).

47 Sodišče je v zvezi s tem ugotovilo, da če so organi države članice izdali vozniško dovoljenje v skladu s členom 1(1) Direktive 2006/126, druge države članice niso upravičene preveriti, ali so bili izpolnjeni pogoji za izdajo, ki jih določa ta direktiva, saj je treba to, da ima nekdo vozniško dovoljenje, ki ga je izdala država članica, šteti za dokaz, da je imetnik tega dovoljenja na dan, ko mu je bilo to izdano, te pogoje izpolnjeval (glej v tem smislu sodbi z dne 26. aprila 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, točki 46 in 47, in z dne 23. aprila 2015, Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, točka 47).

48 Glede na to sodno prakso in jezikovno razlago člena 2(1) Direktive 2006/126 ter sistematiko navedene direktive je tako razvidno, da se ta določba, ki določa medsebojno priznavanje „vozniških dovoljenj“, nanaša na vozniška dovoljenja, izdana v skladu z določbami te direktive, kot dokumente, ki dokazujejo obstoj pravice do vožnje. Edini pridržek v zvezi s tem se nanaša na vozniška dovoljenja, ki so jih države članice izdale pred začetkom izvajanja člena 1(1) navedene direktive, in sicer na podlagi člena 16 te direktive pred 19. januarjem 2013, in za katera člen 13 Direktive 2006/126 ureja vprašanja ekvivalenc med pravicami, pridobljenimi pred začetkom izvajanja te direktive, in različnimi kategorijami vozniških dovoljenj, ki so z njo opredeljene (glej v tem smislu sodbi z dne 26. aprila 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, točka 41, in z dne 26. aprila 2017, Popescu, C-632/15, EU:C:2017:303, točka 37).

49 Iz tega izhaja, da z Direktivo 2006/126 ni določeno priznavanje pravice do vožnje, pridobljene v državi članici, saj je to priznavanje samo posledica medsebojnega priznavanja vozniških dovoljenj, določenega s to direktivo.

50 Kot sta trdili zlasti nizozemska in poljska vlada v pisnih stališčih, je ta razlaga Direktive 2006/126 nazadnje podkrepljena s cilji, ki jim ta direktiva sledi.

51 Kot je namreč razvidno iz uvodne izjave 2 Direktive 2006/126, je cilj te direktive prispevati k izboljšanju prometne varnosti in pospeševati prosto gibanje oseb, ki nameravajo bivati v državi članici, ki ni država, v kateri se dovoljenje izda. Poleg tega je iz uvodnih izjav 3 in 4 te direktive razvidno, da je ta direktiva izrecno namenjena reševanju in preprečevanju težav glede preglednosti za državljane, policijo in upravne organe, pristojne za upravljanje vozniških dovoljenj, ter glede ponarejanja vozniških dovoljenj, ki so posledica soobstoja različnih pravil v različnih državah članicah

in več kakor 110 različnih vzorcev vozniških dovoljenj, ki veljajo v Uniji. Namen navedene direktive naj bi tako bil – kot je bilo navedeno v točki 39 te sodbe – uvedba enotnega vzorca vozniškega dovoljenja za vse države članice, v zvezi s katerim so minimalne zahteve za izdajo harmonizirane s to isto direktivo in ki bo nadomestil različna vozniška dovoljenja, ki obstajajo v državah članicah, s čimer bi se postopoma prenehalo priznavanje nacionalnih dokazov o sposobnosti za vožnjo.

52 To, da se državi članici naloži priznavanje potrdil, ki jih je izdala druga država članica, kot je CEPC iz postopka v glavni stvari, ki ne ustrezajo zahtevam, določenim z Direktivo 2006/126 in pri katerih tudi ne gre za eno od vozniških dovoljenj, za katera je s členom 13 te direktive določena ekvivalenca s kategorijami iz člena 4 te direktive, bi bilo v nasprotju z njenimi različnimi cilji, tudi če bi imetniki navedenih potrdil v državi članici prebivališča izpolnjevali pogoje za izdajo vozniškega dovoljenja v smislu člena 1(1) navedene direktive in pridobili pravico do vožnje na ozemlju te države. Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 56 sklepnih predlogov, naj bi bilo očitno v nasprotju s ciljem Direktive 2006/126 – ki je uvesti eno vrsto standardiziranega vozniškega dovoljenja, ki bo organom po vsej Uniji omogočala takojšnje in enostavno prepoznavanje – če bi se ta direktiva razlagala tako, da morajo države članice v skladu z njo priznavati več vrst dokumentov, tudi morebitnih začasnih, ki jih izda druga država članica za dokazovanje obstoja pravice do vožnje.

53 Veljavnost takih potrdil, ki jih izda država članica, pristojni organi druge države članice namreč težko preverijo, kar bi lahko povečalo nevarnost goljufij.

54 Iz tega izhaja, da to, da država članica zavrne priznanje dokumenta, ki naj bi dokazoval obstoj pravice do vožnje in ki ga je izdala druga država članica, če ta dokument – kot CEPC iz postopka v glavni stvari – ne izpolnjuje zahtev vzorca vozniškega dovoljenja, določenega z Direktivo 2006/126, ni v nasprotju s členom 2(1) te direktive.

55 Tako zavrnitev naj bi bilo treba presojati samo z vidika zadnjenavedene določbe, in ne ob upoštevanju členov 18, 21, 45, 49 in 56 PDEU, ki so prav tako omenjeni v prvem in drugem vprašanju.

56 Treba je namreč opozoriti, da je treba v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča vse nacionalne ukrepe na področju, ki je bilo predmet temeljite harmonizacije na ravni Evropske unije, presojati glede na določbe tega harmonizacijskega ukrepa, ne pa glede na primarno pravo (sodba z dne 12. novembra 2015, Visnapuu, C-198/14, EU:C:2015:751, točka 40 in navedena sodna praksa).

57 V obravnavani zadevi je sicer res, da je z Direktivo 2006/126 določena samo minimalna harmonizacija nacionalnih določb v zvezi z zahtevami za izdajo vozniškega dovoljenja (glej v tem smislu sodbo z dne 1. marca 2012, Akyüz, C-467/10, EU:C:2012:112, točka 53), vendar so s to direktivo izčrpno harmonizirani dokumenti, ki dokazujejo pravico do vožnje in ki jih države članice v skladu s členom 2(1) te direktive morajo priznati.

58 Poleg tega je treba, kot je poudarila Komisija, ugotoviti, da Direktiva 2006/126 sicer določa minimalne zahteve za izdajo vozniških dovoljenj, ne ureja pa upravnega postopka za izdajo teh vozniških dovoljenj. Tako morajo navedeni postopek urediti države članice, in sicer zlasti določiti rok, v katerem mora biti vozniško dovoljenje izdano kandidatu, ki je izpolnil te minimalne zahteve.

59 Kaže pa, da predložitveno sodišče meni, da bi lahko to, da država članica ne prizna pravice do vožnje, pridobljene v drugi državi članici, ki je ni mogoče dokazati z vozniškim dovoljenjem, ki bi ustrezalo zahtevam za vzorec vozniškega dovoljenja, določen z navedeno direktivo, pomenilo diskriminacijo na podlagi prebivališča, ki je s pravom Unije prepovedana.

60 Po navedbah predložitvenega sodišča bi lahko obstoj razlik med upravnimi postopki držav članic, ki urejajo izdajo vozniškega dovoljenja v skladu s temi zahtevami, povzročil – kot v postopku v glavni stvari – da se osebi, ki izpolnjuje pogoje za pridobitev pravice do vožnje, določene z Direktivo 2006/126, v državi članici prebivališča, dovoljenje, ki je v skladu z navedenimi zahtevami, izda šele ob

koncu prehodnega obdobja, v katerem ima na voljo le začasno potrdilo, katerega ozemeljska veljavnost je omejena, medtem ko se osebam, ki prebivajo v drugih državah članicah in prav tako izpolnjujejo navedene pogoje, tako vozniško dovoljenje izda takoj po uspešno opravljenem praktičnem delu vozniškega izpita.

61 V zvezi s tem – in v nasprotju s tem, kar kaže, da meni predložitveno sodišče – tudi v okoliščinah, v katerih med državami članicami obstajajo razlike v postopku izdaje vozniških dovoljenj, s tem, da država članica ne prizna dokumenta, ki ga je izdala druga država članica in ki je namenjen dokazovanju pravice do vožnje, kot je CEPC iz postopka v glavni stvari, če ta dokument ne izpolnjuje zahtev za vzorec vozniškega dovoljenja iz Direktive 2006/126, ne more biti kršeno ne načelo prepovedi diskriminacije iz člena 18 PDEU, ne pravica do prostega gibanja in prebivanja, ki je državljanom Unije priznana s členom 21 PDEU, ne temeljne svoboščine, zagotovljene v členih 45, 49 in 56 PDEU.

62 Različno obravnavanje kandidatov za pridobitev vozniškega dovoljenja s prebivališčem v Nemčiji in Franciji, ki je posledica tega, da kandidati za pridobitev vozniškega dovoljenja s prebivališčem v Nemčiji vozniško dovoljenje v tej državi članici načeloma pridobijo takoj po uspešno opravljenem praktičnem delu vozniškega izpita, medtem ko za kandidate za pridobitev vozniškega dovoljenja s prebivališčem v Franciji praviloma velja prehodno obdobje, v katerem imajo na voljo le začasno potrdilo, katerega ozemeljska veljavnost je omejena in ki dokazuje njihovo pravico do vožnje, dokler jim ni izdano vozniško potrdilo, ki ustreza zahtevam za vzorec vozniškega dovoljenja, določen z Direktivo 2006/126, ni posledica diskriminatornega ravnanja v eni ali drugi državi članici, temveč je posledica obstoja različnih pravil upravnega postopka v navedenih državah članicah v okviru, ki ni harmoniziran (glej po analogiji sodbi z dne 12. julija 2005, Schempp, C-403/03, EU:C:2005:446, točka 45, in z dne 29. novembra 2011, National Grid Indus, C-371/10, EU:C:2011:785, točka 62). Kot je bilo navedeno v točkah 43, 44 in 57 te sodbe, Direktiva 2006/126 v obstoječem stanju prava Unije določa le minimalno harmonizacijo nekaterih materialnih pogojev za izdajo vozniškega dovoljenja iz člena 1 te direktive.

63 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na prvo in drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 2(1) Direktive 2006/126 ter člene 18, 21, 45, 49 in 56 PDEU razlagati tako, da ne nasprotujejo predpisom države članice, v skladu s katerimi tej državi članici ni treba priznati potrdila, izdanega v drugi državi članici, s katerim se potrjuje obstoj pravice njegovega imetnika do vožnje, če to potrdilo ne izpolnjuje zahtev glede vzorca vozniškega dovoljenja iz te direktive, tudi če imetnik navedenega potrdila izpolnjuje pogoje, ki so s to direktivo določeni za izdajo vozniškega dovoljenja.

Tretje in četrto vprašanje

64 Predložitveno sodišče s tretjim in četrtim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2(1) Direktive 2006/126 ter člene 18, 21, 45, 49 in 56 PDEU razlagati tako, da nasprotujejo temu, da država članica naloži kazensko ali upravno sankcijo osebi, ki kljub temu, da je izpolnila pogoje za izdajo vozniškega dovoljenja, določene s to direktivo, na njenem ozemlju vozi motorno vozilo brez vozniškega dovoljenja, ki bi ustrezalo zahtevam glede vzorca vozniškega dovoljenja iz navedene direktive, in ki lahko med čakanjem na to, da druga država članica izda tako vozniško dovoljenje, obstoj svoje pravice do vožnje, pridobljene v navedeni drugi državi članici, dokaže samo z začasnim potrdilom, ki ga je ta izdala.

65 Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 64 sklepnih predlogov, Direktiva 2006/126 ne vsebuje nobene določbe v zvezi z morebitnimi sankcijami, če ni bilo izdano ali predloženo vozniško dovoljenje, ki bi ustrezalo zahtevam glede vzorca vozniškega dovoljenja iz navedene direktive ali drugega dokumenta, ki izkazuje to pravico.

66 V zvezi s tem je treba navesti, da ta direktiva ne določa niti pravil v zvezi z obveznostjo voznikov, da imajo pri sebi vozniško dovoljenje, izdano v skladu z zahtevami, določenimi z navedeno direktivo.

67 Poleg tega obveznost vzajemnega priznavanja vozniških dovoljenj iz člena 2(1) Direktive 2006/126 ne izključuje možnosti, da države članice naložijo sankcije voznikom, ki pristojnim organom ne morejo predložiti vozniškega dovoljenja, izdanega v skladu z navedenimi zahtevami, ki dokazuje njihovo pravico do vožnje.

68 Iz tega izhaja, da če na navedenem področju ne obstaja ureditev Unije, države članice načeloma ostajajo pristojne za sankcioniranje kršitev obveznosti predložitve vozniškega dovoljenja, ki ustreza zahtevam glede vzorca vozniškega dovoljenja iz Direktive 2006/126, ki jih lahko naložijo osebam, ki vozijo motorno vozilo na njihovem ozemlju (glej v tem smislu sodbi z dne 29. februarja 1996, Skanavi in Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, točka 36, in z dne 29. oktobra 1998, Awoyemi, C-230/97, EU:C:1998:521, točka 25).

69 Vendar države članice na tem področju ne morejo določiti sankcije, s katero bi bila kršena pravica do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki je državljanom Unije priznana s členom 21 PDEU in katere izvrševanje naj bi Direktiva 2006/126 olajševala (glej v tem smislu sodbe z dne 29. februarja 1996, Skanavi in Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, točka 36; z dne 29. oktobra 1998, Awoyemi, C-230/97, EU:C:1998:521, točka 26, in z dne 26. aprila 2012, Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, točka 77), ali temeljne svoboščine, zagotovljene s členi 45, 49 in 56 PDEU.

70 Glede člena 18 PDEU, ki ga predložitveno sodišče tudi navaja, je treba opozoriti, da se ta določba, ki določa načelo prepovedi diskriminacije na podlagi državljanstva, samostojno uporablja le v položajih, urejenih s pravom Unije, za katere Pogodba DEU ne določa posebnih pravil o prepovedi diskriminacije (glej v tem smislu sodbi z dne 12. maja 1998, Gilly, C-336/96, EU:C:1998:221, točka 37, in z dne 18. julija 2017, Erzberger, C-566/15, EU:C:2017:562, točka 25).

71 Glede na to, da v obravnavani zadevi v predložitveni odločbi ni navedeno, zakaj je bil I v Nemčiji, mora predložitveno sodišče ugotoviti, ali bi lahko bilo z naložitvijo sankcije I omejeno izvrševanje ene od temeljnih svoboščin, zagotovljenih s členi 45, 49 in 56 PDEU, s katerimi se izvaja načelo prepovedi diskriminacije.

72 Če ni tako, je – ker kaže, da je I državljan Unije, kar mora prav tako preveriti predložitveno sodišče – vsekakor razvidno, da je ta oseba s prehodom iz Francije v Nemčijo izvrševala pravico državljana Unije do prostega gibanja v Uniji, ki je zagotovljena s členom 21 PDEU.

73 Vendar je iz predložitvene odločbe in iz odgovora na prvo in drugo vprašanje razvidno, da v obravnavani zadevi – v nasprotju z osebama, ki sta bili preganjani v zadevi, v kateri je bila izdana sodba z dne 29. februarja 1996, Skanavi in Chryssanthakopoulos (C-193/94, EU:C:1996:70) – čeprav je imel I na dan nastanka dejanskega stanja v postopku v glavni stvari pravico do vožnje v Franciji, vsaj z vidika prava Unije v drugih državah članicah ni imel take pravice, ki bi jo morali organi teh držav članic priznavati v skladu s členom 2(1) Direktive 2006/126, saj zadevna oseba na ta dan ni razpolagala z vozniškim dovoljenjem, ki bi ustrezalo vzorcu vozniškega dovoljenja iz te direktive in dokazovalo, da ta oseba izpolnjuje pogoje iz te direktive. Poleg tega je iz predložitvene odločbe razvidno, da CEPC, ki je bilo izdano v Franciji, velja samo na francoskem ozemlju.

74 Zato ni v nasprotju s členi 21, 45, 49 in 56 PDEU, da se vozniku, kot je I, ki nima pravice do vožnje v Nemčiji, v tej državi članici naloži sankcija.

75 Vendar naložena sankcija ne sme biti nesorazmerna glede na resnost dejanj iz postopka v glavni stvari (glej v tem smislu sodbo z dne 29. februarja 1996, Skanavi in Chryssanthakopoulos, C-193/94, EU:C:1996:70, točki 36 in 38).

76 Ugotoviti pa je treba, da se zdi vožnja vozila na ozemlju države članice ob posedovanju pravice do vožnje, ki jo je dodelila druga država članica, vendar še brez vozniškega dovoljenja, ki bi ustrezalo zahtevam glede vzorca vozniškega dovoljenja iz Direktive 2006/126, precej manjša kršitev kot vožnja vozila na ozemlju države članice brez vsakršne pravice do vožnje, zlasti ob upoštevanju cilja navedene direktive, na katerega je opozorjeno v točki 51 te sodbe, ki je izboljšanje prometne varnosti.

77 Zato naj bi bilo to, da država članica vozniku, kot je I, ki je v drugi državi članici pridobil pravico do vožnje, vendar mu še ni bilo izdano vozniško dovoljenje, ki bi ustrezalo zahtevam glede vzorca vozniškega dovoljenja iz Direktive 2006/126, naloži strogo sankcijo, najsi bo kazensko ali upravno, kot je kazen zapora ali visoka globa, v nesorazmerju s težo zadevnih dejanj ter naj bi bile tako kršene pravica voznika do prostega gibanja in prebivanja na ozemlju držav članic, ki je državljanom Unije dodeljena s členom 21 PDEU, ali temeljne svoboščine, zagotovljene s členi 45, 49 in 56 PDEU. Ne bi pa naj bila nesorazmerna naložitev lažje sankcije, kot je globa v razumni višini.

78 Predložitveno sodišče mora tako v okviru presoje teže kršitve, ki jo je storil I, in strogosti sankcije, ki mu jo je treba naložiti, kot morebitno olajševalno okoliščino upoštevati, da je I v Franciji pridobil pravico do vožnje, ki je izkazana z obstojem CEPC, ki ga bo – kot je navedeno sodišče samo ugotovilo – pred iztekom njegove veljavnosti na zahtevo zadevne osebe načeloma nadomestilo vozniško dovoljenje, ki ustreza zahtevam glede vzorca vozniškega dovoljenja iz Direktive 2006/126. Navedeno sodišče bo moralo v okviru svoje analize tudi preučiti, kakšno nevarnost je I dejansko pomenil za prometno varnost na nemškem ozemlju.

79 Glede na navedeno je treba na tretje in četrto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 2(1) Direktive 2006/126 ter člene 21, 45, 49 in 56 PDEU razlagati tako, da ne nasprotujejo temu, da država članica naloži sankcijo osebi, ki kljub temu, da je izpolnila pogoje za izdajo vozniškega dovoljenja, določene s to direktivo, na njenem ozemlju vozi motorno vozilo brez vozniškega dovoljenja, ki bi ustrezalo zahtevam glede vzorca vozniškega dovoljenja iz navedene direktive, in ki lahko med čakanjem na to, da druga država članica izda tako vozniško dovoljenje, obstoj svoje pravice do vožnje, pridobljene v navedeni drugi državi članici, dokaže samo z začasnim potrdilom, ki ga je ta izdala, če ta sankcija ni nesorazmerna glede na težo zadevnih dejanj. Predložitveno sodišče mora tako v okviru presoje teže kršitve, ki jo je storila zadevna oseba, in strogosti sankcije, ki ji jo je treba naložiti, kot morebitno olajševalno okoliščino upoštevati, da je zadevna oseba v drugi državi članici pridobila pravico do vožnje, ki je izkazana z obstojem potrdila, ki ga je izdala navedena druga država članica in ki ga bo pred iztekom njegove veljavnosti na zahtevo zadevne osebe načeloma nadomestilo vozniško dovoljenje, ki ustreza zahtevam glede vzorca vozniškega dovoljenja iz Direktive 2006/126. To sodišče mora v okviru svoje analize tudi preučiti, kakšno nevarnost je I dejansko pomenil za prometno varnost na ozemlju države članice.

Stroški

80 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. **Člen 2(1) Direktive 2006/126/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. decembra 2006 o vozniških dovoljenjih ter člene 18, 21, 45, 49 in 56 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotujejo predpisom države članice, v skladu s katerimi tej državi članici ni treba priznati potrdila, izdanega v drugi državi članici, s katerim se potrjuje obstoj pravice njegovega imetnika do vožnje, če to potrdilo ne izpolnjuje zahtev glede vzorca vozniškega dovoljenja iz te direktive, tudi če imetnik navedenega potrdila izpolnjuje pogoje, ki so s to direktivo določeni za izdajo vozniškega dovoljenja.**

2. **Člen 2(1) Direktive 2006/126 ter člene 21, 45, 49 in 56 PDEU je treba razlagati tako, da ne nasprotujejo temu, da država članica naloži sankcijo osebi, ki kljub temu, da je izpolnila pogoje za izdajo vozniškega dovoljenja, določene s to direktivo, na njenem ozemlju vozi motorno vozilo brez vozniškega dovoljenja, ki bi ustrezalo zahtevam glede vzorca vozniškega dovoljenja iz navedene direktive, in ki lahko med čakanjem na to, da druga država članica izda tako vozniško dovoljenje, obstoj svoje pravice do vožnje, pridobljene v navedeni drugi državi članici, dokaže samo z začasnim potrdilom, ki ga je ta izdala, če ta sankcija ni nesorazmerna glede na težo zadevnih dejanj. Predložitveno sodišče mora tako v okviru presoje teže kršitve, ki jo je storila zadevna oseba, in strogosti sankcije, ki ji jo je treba naložiti, kot morebitno olajševalno okoliščino upoštevati, da je zadevna oseba v drugi državi članici pridobila pravico do vožnje, ki je izkazana z obstojem potrdila, ki ga je izdala navedena druga država članica in ki ga bo pred iztekom njegove veljavnosti na zahtevo zadevne osebe načeloma nadomestilo vozniško dovoljenje, ki ustreza zahtevam glede vzorca vozniškega dovoljenja iz Direktive 2006/126. Navedeno sodišče mora v okviru svoje analize tudi preučiti, kakšno nevarnost je zadevna oseba dejansko pomenila za prometno varnost na ozemlju države članice.**

Podpisi